

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatska banka za obnovu i razvitak, Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 5. prosinca 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Klasa: UP/II-008-07/18-01/128, Urbroj: 401-01/03-18-9 od 24. rujna 2018. godine.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem, u točki I. dispozitiva, poništava se rješenje Hrvatske banke za obnovu i razvitak, broj: 29/2017 od 18. siječnja 2018. godine u dijelu u kojem je odbijen zahtjev H. Š. za pristup informacijama - pisanom zapisniku sa sjednice Nadzornog odbora HBOR-a od 12. prosinca 2017. godine. Točkom II. dispozitiva rješenja djelomično se odobrava H. Š. pravo na pristup nepotvrđenom pisanom zapisniku sa sjednice Nadzornog odbora HBOR-a od 12. prosinca 2017. godine i to: popisu nazočnih članova Nadzornog odbora, Uprave i nazočnih iz HBOR-a i dnevnom redu na način da se na istome prekriju podaci o broju ugovora o kreditu i krajnjem korisniku te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija.

U preostalom dijelu odbijena je žalba H. Š. kao neosnovana, te je naloženo tužitelju da postupi sukladno točki II. izreke ovog rješenja.

Pobijajući zakonitost osporenog rješenja tužitelj navodi, u bitnom, da tuženik nije pravilno ocijenio da se s obzirom na broj i učestalost zahtjeva radi o zlouporabi prava na pristup informacijama od strane H. Š., a u prilog svojih tvrdnji nabraja detaljno i opširno sve podnesene zahtjeve po datumima podnošenja, te potanko navodi njihov sadržaj.

Nadalje smatra da tuženik nije uzeo u obzir sve relevantne propise te da nije vrednovao njegov specifičan položaj. U tom smislu se poziva na odredbe Zakona o HBOR-u kao posebnog zakona te ističe kako je posebnost HBOR-a u odnosu na ostale kreditne institucije osnovane temeljem Zakona o kreditnim institucijama vidljiva i u tome što se

HBOR ne upisuje u sudski registar, nije trgovačko društvo i nema oblik trgovačkog društva. Daljnja specifičnost HBOR-a kao banke proizlazi i iz određenja njezinog cilja, a taj je poticanje razvitka hrvatskog gospodarstva te određenjem predmeta poslovanja koji, za razliku od ostalih banaka, isključuje depozite. Tužitelj svoje poslovanje uspoređuje s poslovanjem Europske investicijske banke s kojom je u poslovnom odnosu, a koja osigurava zaštitu povjerljivih informacija koje daju klijenti. Poziva se na odredbe članka 15. stavka 3. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, te navodi kako je protiv presude ovoga Suda poslovni broj: UsII-101/15-5 od 2. rujna 2015. godine Državno odvjetništvo Republike Hrvatske podnijelo zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude Vrhovnom sudu Republike Hrvatske. Zaključuje kako tuženik pogrešno smatra da bi se samo zbog činjenice što se tužitelj djelom financira javnim sredstvima trebao primijeniti članak 16. stavak 3. ZPPI-a. To upravo zbog ograničenja predviđenog drugim hrvatskim zakonima, ali i propisima Europske unije koji ne poznaju automatizam objave podataka već postoji obveza zaštite bankovne tajne.

Predlaže sudu da uvaži tužbu i osporeno rješenje poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako se u ovoj upravnoj stvari primjenjuju kao mjerodavne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, a ne Zakona o HBOR-u i Zakona o kreditnim institucijama te da ne postoji nikakva sumnja da tužitelj raspolaže javnim sredstvima, pa stoga nalazi nepotrebnom pozivanje tužitelja na propise Europske unije. Također ističe da to što Vrhovni sud Republike Hrvatske još nije odlučio o podnesenom zahtjevu za preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude nije odlučno za rješenje u ovoj upravnoj stvari pa stoga predlaže Sudu da tužbeni zahtjev kao neosnovan odbije.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu osporava osnovanost tužbenih navoda i predlaže Sudu da tužbu odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu sukladno odredbi članka 31. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.- dalje: ZUS) sud nije vezan razlozima tužbe, a nakon razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, ovaj je Sud ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Naime, kako to proizlazi iz spisa predmeta dostavljenog sudu uz odgovor na tužbu H. Š. iz Z. je zatražio od tužitelja kao javnopravnog tijela informacije vezane za održanu sjednicu Nadzornog odbora HBOR-a od 12. prosinca 2017. godine, koji su bili prijedlozi odluka o kojima je raspravljao i trebao odlučivati Nadzorni odbor HBOR-a, materijale za sjednicu koji su predloženi članovima Nadzornog odbora i tonski zapis ili presliku (skeniranog) pisanog zapisnika sa sjednice od 12. prosinca 2017. godine, koji je tužitelj odbio rješenjem broj: 29/2017 od 18. siječnja 2018. godine.

Tuženo je tijelo osporenim rješenjem djelomično poništilo navedeno rješenje tuženika i to u onom dijelu kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup informacijama pisanom zapisniku sa sjednice Nadzornog odbora HBOR-a od 12. prosinca 2017. godine. Nadalje tuženik je djelomično odobrio H. Š. pravo na pristup nepotvrđenom pisanom zapisniku sa sjednice Nadzornog odbora HBOR-a od 12. prosinca 2017. godine i to popisu nazočnih članova Nadzornog odbora, Uprave i nazočnih iz HBOR-a i dnevnom redu na način da se na istome prekriju podaci o broju ugovora o kreditu i krajnjem korisniku, te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija.

Ovaj je Sud u brojnim presudama (UsII-101/15, UsII-261/17, UsII-282/17, UsII-365/17) zauzeo pravno shvaćanje da je tužitelj kao razvojna izvozna banka u stopostotnom vlasništvu Republike Hrvatske osnovan sa svrhom kreditiranja obnove i razvitka hrvatskog

gospodarstva, čiji položaj, poslovi i vlasništvo, ovlaštenja i ustroj kao posebne financijske institucije su uređeni Zakonom o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak („Narodne novine“ 138/06. i 25/13.) te da je tim zakonom propisano da temeljni kapital tužitelja uplaćuje Republika Hrvatska iz državnog proračuna koja jamči za obveze tužitelja bezuvjetno, neopozivo i na prvi poziv te bez izdavanja posebne jamstvene isprave, pa je stoga nesporno da se na tužitelja primjenjuju mjerodavne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15. – dalje: ZPPI), a time i članak 16. stavak 3. toga Zakona.

Naime, stavkom 3. članka 16. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja postupka iz stavka 1. ovoga članka, odnosno, bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa osim ako informacija predstavlja klasificiran podatak.

Nije osnovano, a niti odlučno pozivanje tužitelja na Europsku investicijsku banku budući da se, kako je to osnovano navelo i tuženo tijelo, radi o različitim institucijama na koje se primjenjuju različiti propisi.

Budući da se na tužitelja primjenjuju Zakon o pravu na pristup informacijama, a ne Uredba 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća, kako je to pravilno navedeno i u rješenju Europskog suda u predmetu C-90/18 to je neosnovano tužiteljevo pozivanje na europsko pravo i navedenu Uredbu.

Valja također napomenuti tužitelju da je njegov ponovljeni zahtjev za prekidom sudskog postupka i ponovno podnošenje zahtjeva za prethodnu odluku Sudu Europske unije, a nakon što je ovaj Sud u predmetu UsII-286/17 prekinuo postupak i uputio prethodno pitanje, a SEU rješenjem C-90/18 od 6. rujna 2018. isti otklonio kao očito neprimjeren, usmjeren na odugovlačenje sudskih postupaka koji su temeljem članka 26. stavka 1. ZPPI hitne prirode.

Ovo pogotovo uzimajući u obzir da je ovaj Sud već u predmetu poslovni broj: UsII-92/15 od 27. kolovoza 2015. godine izrazio stav da je HBOR državna banka u čijem je temeljnom kapitalu novac poreznih obveznika, te da informacije o raspolaganju javnim sredstvima nisu i ne mogu biti bankarska tajna, već moraju biti dostupne javnosti sukladno odredbi članka 16. stavka 3. ZPPI koje stavove suda tužitelj očito ne prihvaća, generirajući sudske sporove u istovjetnim upravnim stvarima.

Budući da tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja ponavlja identične navode kao i u dvadesetak zaprimljenih predmeta na ovome Sudu na koje je Sud detaljno odgovorio u tim predmetima to se ne smatra potrebnim ponavljanje stavova Suda.

Imajući u vidu izloženo, pravilno je postupio tuženik kada je poništio rješenje tužitelja broj: 29/2017 od 18. siječnja 2018. godine u dijelu u kojem je odbijen zahtjev H. Š. za pristup informacijama u pisanom zapisniku sa sjednice Nadzornog odbora HBOR-a od 12. prosinca 2017. godine na način i pod uvjetima propisanih tim rješenjem.

Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 5. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća:
mr.sc. Mirjana Juričić, v.r.